

- Bună ziua, Rusalină, te duseși după apa? Vă place vouă Dăneștilor să beți apă proaspătă de la izvor...

- Bună să-ți fie inima, Lambie. Da, ne place apa rece de la izvor... Tu ieșiși la soare pe vremea asta frumoasă, măcar că nu-i obiceiul tău șezutul, de vreme ce ai atâta pământ de lucrat, pe care de-o vreme prea des îl lași pe mâna slugilor.

- Dacă-s slugile vrednice, nu se cunoaște lipsa stăpânului.

- De bună seamă că ți-o fi sete și-i fi dorind să bei apă proaspătă pe care tocmai o luai de sub piatră.

- Da' cum să nu doresc să beau apă din urciorul tău, mai ales că mi-o oferă o femeie frumoasă.

Haralamb luă urciorul din mâna femeii, îl prinse între palme, îi simți răcoarea și-l duse la gură. Bău îndelung, privind-o cu coada ochiului, convins că odată cu apa bea o parte din minunăția femeii, care-l privea bucuroasă, iar la urmă o binecuvântă:

- Fii sănătoasă, Rusalină, chiar îmi era sete. Noi nu împrăștiăm prea des apa în casă, măcar că izvorul e aproape și apa aceasta, rece, e dătătoare de putere și de viață omului.

- Așa-i, Lambie, că bine zici. Și lui Lin al meu îi place apa rece de izvor, dar nu prea are după ce o bea.

Cum Haralambie îi înapoia urciorul, Rusalina îl și puse pe umăr, grăbită să plece spre casă, dar Haralamb o opri:

- Stai o țără, Rusalină, să scutur și să-ți dau niște mere. Ia uită-te ce încărcat de roadă e mărul acesta văratic.

Haralamb scutură de pom, iar Rusalina se cutremură la auzul puzderiei de mere care loveau pământul. Măcar că îi era rușine, din când în când, mai ales dacă știa că Găndreștii nu-s acasă, când trecea pe lângă mărul văratic din vecinătatea pârleazului, lua un măr sau două pentru plăcerea gustului, iar acum ropotul merelor scuturate de Haralamb o emoționa. Puse urciorul jos și privi mirată la bărbatul încă tânăr care scutura de măr. El alese apoi de jos câteva mere dintre cele mai frumoase și i le dăru:

- Ia, Rusalină, să vezi ce bune sunt.

- Mulțumesc, da' prea ai scuturat pomul de-au căzut mulțime de mere și-o să rămână pe jos ca și anii trecuți...

Haralamb o privi mirat de spusa ei, cum adică, se gândi el, ca și anii trecuți? Îi oferi merele, măcar că Rusalina părea să ezite să le ia. În cele din urmă întinse mâinile spre ale lui Haralamb, iar degetele li se atinseră. Ea luă merele și-o vreme le privi cu încântare.

- În tot satul nu-s mere așa de frumoase și de bune ca la Găndrești, numai că, iaca, prea multe stau risipite pe jos...

- Este adevărat, cum la fel de adevărat este că se bucură de ele copiii Delenilor, pe care îmi place să-i văd și să-i aud că ne întreabă dacă îi lăsăm să mănânce cireșe sau mere...